

покойни Филаретова, е твърде важенъ не само за сръд-
нойо-българската писменостъ, но и за нашата история,
ако ржкописътъ и да е изгнилъ доволно значително. Тоя
памѣтникъ, както са види, принадлежи на XIV столѣ-
тие и има слѣдующего заглавие: Прологъ събра-
ніу святыхъ въсѣго лѣта отъ гдее и
къждо изыде, и гдє рѣдися, и кыми лѣты,
или рады мжченіа, или пощеніа дѣлѣ, ка-
ко койждо вънець прижлъ есть.“ На 31-то
листо стои: „Въ тѣжде день (12. Септември) у-
спѣние святаго и праведнаго Михаила
воица.“ Часть отъ това житие, което е важно въ мно-
го отношения, е помѣстено въ сжчиненията на А. Гил-
фердинга, отъ дѣто ние и заимствуваме слѣдующите
рѣдове. Правописанието на тоя памѣтникъ е сръдно-
българско.

... бѣше въ мѣстѣ томъ ѿзеро велико. и сѣ-
ждаше чловѣкъ и скоты. видѣ же ракъ ѿго
дымь при ѿзерѣ. и приѣм на скорѣ гасни и иде
тамо идеже бѣше дымъ исхода и окрѣте дѣвницъ
сѣдущъ. и начавъ ракъ шнъ възпрашати дѣвницъ.
она же сказа ѿмоу о змин том. оному же на нх
вззирающоу. и взнимающоу бесѣды ѿж. прикади-
шсѣ гасниа господина ѿго. и принесє гасниа къ ра-
воу вожию михаилоу. и възпроси ѿго почто оумоу-
дѣль єси и прикадишсѣ гасниа. он же оповѣда
ѿмоу възсѣ гажє слыша отъ дѣвницъ. ракъ же вожи
михиль си слышавъ. и понждивъ свож рабы ити
сз нимъ. они же не възходѣшъ. клажены же по-
молибсѣ. и сзтвори знаменіє честнаго креста на
лици своемъ. и възсѣде на конь свои. и поѣмъ раба
своего колшааго и дошедше надъ ѿзеро идеже бѣше
дѣвница и възпроси ж ш во всемъ. и како пришла єси само